

W **zarzucie pierwszym** wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd Pierwszej Instancji niesłusznie uznał, iż do wyłącznej właściwości władz tureckich należało ustalenie czy wydane przez nie i okazywane przy odprawie przywózowej świadectwa przewozowe A.TR.1 były „prawdziwe” lub „fałszywe” czy też „prawidłowe” lub „nieprawidłowe”. Wnosząca odwołanie uważa, że w przypadkach, gdy istnieją wystarczające i rozstrzygające obiektywne przesłanki, iż właściwe organy celne państwa wywozu dopuściły się nieprawidłowości podczas wydawania świadectw przewozowych (przekazanie formularzy, stempli, podpisów) oraz przy odprawie wywózowej towarów na podstawie tych świadectw, organom celnym przestaje przysługiwać wyłączna właściwość. Późniejsze wyjaśnienia przedstawione przez władze tureckie dotyczące świadectw przewozowych nie mogą zostać uznane za wiarygodne i ostatecznie rozstrzygające.

W **zarzucie drugim** wnosząca odwołanie poddaje krytycznej ocenie stanowisko przyjęte w zaskarżonym wyroku dotyczące zakresu prawa dostępu do dokumentów oraz prawa do obrony przysługującego stronie skarżącej. Prawo dostępu do dokumentów nie może dotyczyć jedynie tych dokumentów, na podstawie których Komisja, zgodnie z jej decyzją wewnętrzną oraz jej uzasadnieniami, wydała zaskarżoną decyzję. Prawo dostępu do dokumentów obejmuje także wszystkie pozostałe poufne i jawne dokumenty, które mogą mieć znaczenie dla faktycznej i prawnej argumentacji wnoszącej odwołanie w zakresie oceny okoliczności faktycznych.

W **zarzucie trzecim** wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd Pierwszej Instancji obarczył ją całkowitym ciężarem dowodu co do okoliczności faktycznych uzasadniających „szczególną sytuację” w rozumieniu art. 239 kodeksu celnego oraz art. 905 rozporządzenia wykonawczego. Wnosząca odwołanie uważa, że w pewnych przypadkach ciężar dowodu ulega odwróceniu lub, co najmniej, złagodzeniu. W żadnym wypadku na wnoszącej odwołanie nie spoczywa ciężar udowodnienia niektórych okoliczności faktycznych, na które się powołuje, mających miejsce w państwach trzecich (w niniejszej sprawie w Turcji), które mogą i powinny zostać ustalone w optymalny sposób przez Komisję lub Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) w ramach możliwości przysługujących tym instytucjom. Dotyczy to także okoliczności faktycznych, które wchodziły w zakres działań Komisji oraz na które ma ona wpływ.

W **zarzucie czwartym** wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd Pierwszej Instancji błędnie — również w świetle nałożenia na nią całkowitego ciężaru dowodu w wydanym przez niego wyroku — nie zarządził środków organizacji postępowania, o które wniosła wnosząca odwołanie, w szczególności w zakresie przeprowadzania dowodów. Propozycje przedstawienia dowodów zostały natomiast odrzucone jako pozbawione znaczenia.

W **zarzucie piątym** wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd Pierwszej Instancji dokonał błędnej interpretacji i kwalifikacji w świetle prawa przedstawionych dokumentów oraz okoliczności faktycznych i przesłanek, przedstawionych przez wnoszącą odwołanie, które wskazywały na udział władz tureckich w wydawaniu (rzekomo) „fałszywych” (lecz w rzeczywistości „nieprawidłowych”) świadectw przewozowych A.TR.1. Skutkiem

tego Sąd Pierwszej Instancji doszedł do błędnych wniosków prawnych. Sąd również nie wziął zupełnie pod uwagę zasadniczych okoliczności faktycznych jasno przedstawionych przez wnoszącą odwołanie.

W **zarzucie szóstym** wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd Pierwszej Instancji nie uznał za błąd Komisji faktu iż Komisja nie zwróciła się do Komitetu Celnego i Rady Stowarzyszenia.

W **zarzucie siódmym** wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd Pierwszej Instancji nie uznał jej uzasadnionego interesu w stwierdzeniu nieważności zaskarżonej w części decyzji Komisji w odniesieniu do konkretnego świadectwa przewozowego A.TR.1.

W **zarzucie ósmym** wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo nie dokonując oceny zasady słuszności i ryzyka w danym przypadku. Sąd nie uznał w związku z tym, że przyjmując nawet, iż świadectwa przewozowe A.TR.1 były fałszywe, w świetle rażących naruszeń, których dopuściły się władze tureckie oraz Komisja, niesłuszne byłoby, biorąc pod uwagę stosunki między podmiotami gospodarczymi i organami administracji, gdyby dopuszczono, aby wnosząca odwołania będąca podmiotem gospodarczym poniosła szkodę, której nie doznałaby gdyby zostały podjęte prawidłowe działania.

W **zarzucie dziewiątym** wnosząca odwołanie kwestionuje sporny wyrok w zakresie, w jakim uznaje on, na podstawie art. 220 ust. 2 lit. b) kodeksu celnego, w oparciu o przedstawione i ustalone okoliczności faktyczne, że władze tureckie nie brały czynnego udziału w wydawaniu oraz korzystaniu z 32 świadectw A.TR.1 stanowiących przedmiot niniejszej sprawy.

(¹) Dz.U. C 82, str. 30.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Beroep te Gent (Belgia) w dniu 19 kwietnia 2007 r. — Postępowanie karne przeciwko Lodewijkowi Gysbrechtowi i Santurel Inter BVBA

(Sprawa C-205/07)

(2007/C 140/23)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hof van Beroep te Gent (Belgia)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Lodewijk Gysbrechts i Santurel Inter BVBA

Pytanie prejudycjalne

Czy belgijska ustawa z dnia 14 lipca 1991 r. o praktykach handlowych, informowaniu i ochronie konsumenta stanowi środek o skutku równoważnym, zakazany na podstawie art. 28 — 30 Traktatu Ustanawiającego Wspólnotę Europejską, w zakresie, w którym ta krajowa ustawa zawiera w art. 80 § 3 zakaz żądania od konsumenta zaliczki lub zapłaty w czasie biegu imperatywnego terminu na odstąpienie od umowy, wskutek czego rzeczywisty wpływ ustawy z dnia 14 lipca 1991 r. o praktykach handlowych, informowaniu i ochronie konsumenta na wymianę handlową w kraju jest odmienny od jej wpływu na transakcje dokonywane z obywatelami innego państwa członkowskiego, i czy powoduje to powstanie rzeczywistej przeszkody w swobodnym przepływie towarów, chronionym na mocy art. 23 Traktatu Ustanawiającego Wspólnotę Europejską?

bezpośrednio lub poprzez inne spółki należące do tej samej grupy,

— nabycie określonych aktywów w celu prowadzenia tej działalności.

2. Komisja ocenia, że sporny przepis jest niezgodny z art. 56 traktatu WE z następujących powodów:

— nabycie udziałów w spółkach prowadzących działalność w sektorze energetycznym lub nabycie określonych aktywów w celu wykonywania takiej działalności jest „przepływem kapitału” w rozumieniu art. 56 WE,

— obowiązek uzyskania pozwolenia Krajowej Komisji Energetyki stanowi „ograniczenie” w swobodnym przepływie kapitału zasadniczo zakazane na mocy art. 56 WE,

— wskazane ograniczenie nie jest uzasadnione w świetle postanowień traktatu.

3. W szczególności Komisja ocenia, że spornego przepisu nie uzasadnia cel zagwarantowania pewności dostaw energii z następujących względów:

— sporny przepis nie jest adekwatnym środkiem dla zagwarantowania pewności dostaw energii, ponieważ istnieją inne, bardziej odpowiednie środki do osiągnięcia tego celu,

— w każdym razie sporny przepis jest nieproporcjonalny w zakresie, w którym przewidziany obowiązek uzyskania pozwolenia nie ogranicza się do pewnych, szczególnych działań związanych z zarządaniem spółką zależną lub z aktywnościami,

— prawo Krajowej Komisji Energetyki do nieudzielenia pozwolenia lub uzależnienia udzielenia pozwolenia od spełnienia dalszych warunków nie podlega obiektywnym i wystarczająco precyzyjnym kryteriom mogącym stanowić podstawę dla zapewnienia skutecznej kontroli sądowej.

Komisja twierdzi, że sporny przepis stanowi również ograniczenie prawa do podejmowania działalności gospodarczej, co jest niezgodne z art. 43 WE. Ograniczenia tego nie uzasadnia również cel zagwarantowania pewności dostaw energii z względów wskazanych w związku z art. 56 WE.

Skarga wniesiona w dniu 19 kwietnia 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-207/07)

(2007/C 140/24)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: H. Støvlbæk i R. Vidal Puig, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że ustanawiając art. 1 ust. 1 akapit drugi dekretu królewskiego 4/2006 z dnia 24 lutego zmieniającego czternastą funkcję Krajowej Komisji Energetyki przewidzianej w jedenastej regulacji dodatkowej III. 1 ustawy 34/1998 z dnia 7 października dotyczącej sektora węglowodorów w celu wprowadzenia obowiązku uzyskania wcześniejszego pozwolenia Krajowej Komisji Energetyki na nabycie udziałów w spółkach wykonujących określoną działalność regulowaną w sektorze energetycznym oraz na nabycie określonych aktywów w celu prowadzenia tej działalności, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 56 i 43 traktatu WE.

— Obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1 Przepis hiszpański będący przedmiotem skargi poddaje obowiązkowi uzyskania wcześniejszego pozwolenia Krajowej Komisji Energetyki następujące czynności:

— nabycie udziałów przekraczających 10 % kapitału lub o jakiegokolwiek innej wysokości jeżeli wywiera to istotny wpływ, dokonane przez jakikolwiek podmiot w formie spółki działającej w dziedzinie sektora energetycznego

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court (Irlandia) w dniu 20 kwietnia 2007 r. — The Competition Authority przeciwko Beef Industry Development Society Ltd, Barry Brothers (Carrigmore) Meats Ltd

(Sprawa C-209/07)

(2007/C 140/25)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Supreme Court